

De Trip

~~DE TRIP~~

Tim Van Hoof

2019

Beefcake Publishing

“So I read a book about a man who wished that he was dead.
I laughed so hard my brain did burst and birds flew out my
head.”

From the song *Unwanted* by Those Poor Bastards

Geen van de figuren in dit boek is gebaseerd op één daadwerkelijke persoon. Enige overeenkomst met echte mensen is te wijten aan de grijze natuur van ons Belgenvolk en de projectie van de menselijke geest.

Geïnspireerd door samengestelde semi-feiten.

Met dank aan:

Lilli Moralis
Yana Pannecoucke
Virginie Van Dael
Dennis Van Hoof
Liesbeth Vanleene
Jan Verreyken
Julia Verschueren
Dennis Vervloet

Koen De Cock

“Ik zie ernaar uit om het boek te lezen. Ondanks het feit dat ik koppig heb geweigerd om iets anders te lezen dan het finale product, heb ik er weinig twijfels bij dat het een van mijn favoriete boeken gaat worden. Vreemde cover wel.”

Alexandru Hul

“It is a rare privilege indeed
To meet someone so wise beyond his years,
So kind beyond the kindness he received,
And so talented beyond his talent self-perceived.”

Jeroen Mathei

“There once was a writer named Tim
Who wanted to write on a whim
So he took another sip
And quickly wrote ‘De Trip’
Which ended up being quite grim”

Jef Peeters

“Wij mensen, zoals we onszelf noemen, zijn uniek in het universum van tijd en oneindigheid. Toch slagen we er niet in om op een vreedevolle manier elkander te respecteren. Wij mensen hebben de intelligentie en de keuze om zelf te beslissen wat we met deze unieke blauwe planeet willen bereiken. Willen we allemaal onze eigen verantwoordelijkheid nemen om er iets moois van te maken? Ik weet zeker dat jij het goed zal vinden.”

Martine Van Hoof en Marc Thomassen

“Wij zijn overtuigd dat Tim een aankomend nieuw talent is en aangemoedigd en gesteund moet worden.
Van de literaire kwaliteiten van ons petekind zijn wij al langer onder de indruk.
Wij hopen met deze bijdrage een steuntje in de rug te kunnen geven om zijn ambities te kunnen waarmaken.”

Michael Van Hoof en Tania Stabel

“Het lievelingsmoment van onze dag is boeken lezen.
Nu is er een auteur in ons gezin, geweldig toch!
Wij zijn heel benieuwd maar vooral heel fier.
Veel succes, lieve Tim!”

Ik kon niet begrijpen wat er was gebeurd. Doorheen de dag verborg ik mezelf in mijn werk. Ik dook weg in de routine, de monotonie van de sleur. Maar 's nachts, wanneer men geen keuze heeft, dan kwam mijn geest los, dan dwaalde mijn brein af naar de plekken die ik wilde vermijden. Het maalde de kleinste details tot een fijn poeder, dat in schokken en stoten door mijn neuronen werd opgesnoven.

Nu lag ik daar. Mijn ogen weigerden zich te sluiten. Ik staarde in het duister naar het plafond. Mijn synapsen in vuur en vlam. Ze bombardeerden me met herinneringen. Schaamte zond trillingen door mijn lichaam. Het trok samen en kwam los in gewelddadige spasmen. Ik woelde en kreunde machteloos onder de genadeloze zweep van mijn brein. De rode cijfers op mijn alarmklok schenen fel de duistere kamer in. 0216. De zesde nacht op rij waarin ik in een hopeloze strijd was verwickeld met die kutklok.

Ik kon het niet meer aan, de gedachten moesten eruit. Ik stond op, naakt en koud, sleepte mezelf naar het aanrecht en knipte de tl-lamp boven het fornuis aan. Mijn studio straalde verblind in een flikkerende vloed van licht; het elektrische vuur met de verbrande etensresten, de hoop kledij op de vloer, de angstvallig scheve boekentoren bij de deur, het restje noedels in het gootsteenputje. Uit een van de keukenkasten nam ik een halfleeg pak koffie en een filter die ik voerde aan de kofffiezet. Na vier keer drukken sprong het rode lampje aan.

Terwijl de koffie pruttelde, trok ik het gordijn opzij en opende het raam naast het aanrecht. Met de koude van de nacht wervelden de geluiden van de stad naar binnen. Een sirene in de verte, het zachte zingen van de snelweg en, ergens in de straten onder mij, een man die riep zonder opgemerkte reden. Ik stak een sigaret op. Diep inhalerend leunde ik met mijn armen op de vensterbankrand. Het was donker buiten, zo donker als het ooit in een stad kan worden. Ik keek uit op de zijkant van een ander flatgebouw. Overdag traanden de ramen van de appartementen bruin vuil, nu in de nacht zag het gebouw er schoon uit, de lichtgrijze overlappende tegels blinkend in het oranje straatlicht.

Na een laatste trek ging de peuk het raam uit. Mijn blik viel op het bureau in het midden van de kamer, tegen de grijswitte muur aan geschoven. Nog steeds naakt nam ik plaats, opende een lade en rommelde door de prullaria. Tussen stoffige resten van jeugdverhalen vond ik een lege blocnote. Op het bureau graaide ik een pen uit een bierglas dat fungeerde als een pennenkoker en schoof de papier-rommel van mijn werkvlak. De pen was uitgedroogd. Twee ging ik af voor er uiteindelijk een schreef. Ik schoof met piepende wielen achteruit: daar zat ik, knabbelend op de pen en leunend tegen de achterkant van de bureaustoel. Een begin zocht ik, een manier om orde te brengen in de chaos in mijn hoofd. Een titel was volgens mij de beste manier om te starten. Alles vloeit voort uit een titel, niet? Ik ging meerdere mogelijkheden af. Doorstreepte 'De eeuwige pijn'. Te dramatisch. Alsook ging 'De verloren zelf' eenzelfde weg. De vijf daaropvolgende waren zelfs niet de moeite van

het opschrijven waard. Slechts één sprak tot mij. 'De Trip'. Een sfeer van mysterie en zekerheid. Van duidelijkheid en vaagheid. Terug rolden de wielen van de bureaustoel om te overpeinzen over een echt begin.

~~"Het begon"~~

~~"De dag dat"~~

~~"In het glorierijke avondlicht vond ik mezelf onder verveling en druk. Dik met zorgen en"~~

Te cliché, te dom en te veel. Ik staarde uit het raam en zag dat de nacht nog volop aanwezig was. Geen grijze dageraad om mij te verlossen. Ik draaide rond op mijn stoel en keek naar de alarmklok. 0240. Naar mijn gevoel waren er al uren voorbij-gegaan. Ik keek naar het blad papier met de verzameling door-strepte zinnen onder de collectie verstoten titels. Er blies een zucht langs mijn lippen. Geen focus, geen concentratie, geen hoop. De woorden tolden in mijn brein en maakten muren tussen mijn gedachten. Ik schudde met mijn hoofd in een poging om de 'geens' te verdrijven. Mijn neus werd zich bewust van een diep aroma. Ik was de koffie vergeten.

Ik schoof de stoel weg, die tegen het bed stootte, en zette de twee passen nodig om tot bij het aanrecht te komen. In de gootsteen vond ik een tas; de kofffieren van gisteren, of eergisteren, losten op in een verse zwarte vloed. Uit het raam achter mij blies een zucht koude wind over mijn blote rug. Ik keerde me om en liet me weer over de rand lokken. Nog een sigaret. Want bij koffie hoort een sigaret.

In een trage cadans wisselde ik het inhaleren en het absorberen. Mijn geest draalde nog in hopeloosheid. In een spiraal, enkel inwaarts bewegend. Het maakte me kwaad. Ik zat vast en de enige mogelijkheid tot verlossing lag op het bureau te wachten. Die enige mogelijkheid werd me ontzegd door dezelfde kracht die me pijnigde. “Godverdomme,” mompelde ik en ik wierp de sigaret uit het raam. Ik dronk de laatste rest koffie in één teug op en draaide me om. “Fuck it!” sprak ik luid tot de koffiezet. Weer aan het bureau, vol opgelegde overtuiging, greep ik de pen. Ik wurgde mijn gedachten tot gehoorzaamheid. Ik zwoer dat schaamte noch schande me in de weg zou staan. Kwaliteit kon de boom in met de rest van de subjectieve zever-excuses. Ik scheurde de eerste bladzijde van de blocnote en begon opnieuw.